

## Pastorală la Nașterea Domnului – 2002

† PIMEN,  
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

*„Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viață să avem.”*

(I Ioan 4, 9)

*Iubiți fii sufletești,*

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos din Sfânta Fecioară Maria a fost făgăduită de Dumnezeu, după ce strămoșii noștri Adam și Eva au greșit, prin neascultarea de porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din pomul oprit (Geneza 3, 15).

Întruparea Domnului a fost permanent amintită oamenilor de Dumnezeu prin gura proorocilor și a fost cunoscută într-un mod indirect și de oamenii din afara hotarelor Țării Sfinte; aceasta o înțelegem și de la cei trei magi care, văzând „steaua Lui” (Matei 2, 2), au pornit în lunga lor călătorie cu dorința arzătoare de a se închina Celui născut de curând, „Regele iudeilor” (Matei 2, 2), „Împăratul cerului”.

Nașterea Domnului o trăiește și o simte orice credincios, ca faptă a dragostei lui Dumnezeu față de omul înstrăinat de El, dar cu dorința arzătoare de a-L cunoaște și a-I face voia Lui mântuitoare.

*Iubiți credincioși,*

Semnul ceresc călăuzitor, care a condus pașii și inimile magilor către Cel născut din Sfânta Fecioară Maria în peștera din Betleem, a fost, cum știm, steaua; ei au observat că mersul acelei stele era altul decât al celorlalți aștri; prin aceasta ei au înțeles că este o stea care vestește ceva ieșit din rânduiala faptelor de rând.

Magii, oameni învățați, au privit steaua ca pe un semn dumnezeiesc și au mers pe urma ei cu credința de a se închina Făcătorului cerului și al pământului.

Cultura și știința lor nu i-au înstrăinat de Dumnezeu; mai mult, s-au pornit străbătând drum foarte lung și cu primejdii pentru căutarea și aflarea Lui.

Ei L-au aflat ca om, prunc ca orice prunc, dar erau încredințați că Cel născut în peștera din Betleem era și Dumnezeu adevărat, nu numai om adevărat; de aceea „... căzând la pământ, s-au închinat Lui; și deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă” (Matei 2, 11). Cât de mare a fost credința magilor! Înainte de a-L vedea cu ochii trupului „împreună cu Maria, mama Lui” (Matei 2, 11), ei au crezut că steaua vestește nașterea Pruncului, Mântuitorul lumii; *cu ochii sufletului, adică cu ochii credinței, ei au înțeles Taina Întrupării Fiului lui Dumnezeu.*

*Iubiți fii duhovnicești,*

Noi, cei de astăzi, ca și înaintașii noștri, fiind stăpâniți și călăuziți de credință, vedem în sfânta icoană a Nașterii Domnului nu numai pe Pruncul culcat în iesle și înfășurat în scutece, ci vedem pe Fiul lui Dumnezeu cu trup omenesc; vedem în icoana Mântuitorului nu numai pe omul din ea, ci și pe Dumnezeu cu chip omenesc, aceasta datorită atât credinței noastre, cât și meșteșugului artistului zugrav care știe să picteze icoana adevărată, călăuzit fiind permanent de învățătura Bisericii, de harul Sfântului Duh, care lucrează în orice inimă curată și smerită (Matei 5, 8; Iacov 4, 6).

Tot cu ochii credinței vedem că pâinea și vinul din sfântul potir, după prefacerea lor prin lucrarea Sfântului Duh, sunt Însuși Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos și credem că ne împărtășim și ne unim cu Domnul nostru Iisus Hristos. De acest fapt și adevăr dumnezeiesc au fost încredințați, cum citim în viețile sfinților, chiar și acei care, din teama de a nu greși, se îndoiau.

*Așadar, pe Dumnezeu Îl vedem numai dacă inima ne este curată (Matei 5, 8); numai dacă păstrăm credința adevărată, numai dacă privim pe semenul nostru ca fiind chip al lui Dumnezeu; numai dacă ajutăm pe cel sărac „fratele prea mic al lui Hristos” (Matei 25, 40).*

Această vedere cu ochii credinței nu înșală niciodată. Avraam a primit la stejarul din Mamvri pe Dumnezeu, Unul în Ființă și întreit în Persoane, sub chipul celor trei îngeri. De aceea, se spune în credința noastră strămoșească: „primirea de oaspeți înseamnă primirea lui Dumnezeu”.

Ca urmare a acestei credințe în viața poporului nostru, născut creștin, ospitalitatea este fapta de căpetenie a fiecărui român drept-credincios.

De aceea, între lucrările de căpetenie ale Bisericii este și lucrarea filantropiei, adică lucrarea iubirii oamenilor aflați în diferite suferințe și nevoi.

Deși astăzi Biserica strămoșească este văduvită de proprietățile lăsate de fericiții noștri înaintași și marii noștri ctitori de biserici și așezăminte de binefacere, totuși credincioșii eparhiei noastre desfășoară cu smerenie și dragoste statornică lucrarea de ajutorare a oamenilor aflați în suferințe și lipsuri materiale, cu nădejdea că oamenii aleși de popor la conducerea Țării vor înțelege justetea restituirii proprietăților confiscate de comuniști. Veniturile acestor proprietăți sunt menite îngrijirii sfintelor biserici și filantropiei, iubirii creștine, care face pe orice lucrător al ei un primitor și un văzător de Dumnezeu, un mărturisitor al dragostei de

Dumnezeu, Care pentru noi oamenii S-a smerit născându-Se într-o peșteră, a suferit batjocora, Patimile și apoi Răstignirea pe Cruce. Astfel ne-a învățat smerenia și jertfirea până la moarte pentru mântuirea noastră și a aproapelui nostru.

Rog pe Bunul Dumnezeu la praznicul Nașterii Domnului să-l întâmpinați și să-l petreceți cu bucuria mântuirii, care să vă însoțească în toate zilele noului an 2003.